

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/14/2014
Identifikačné číslo spisu:	7011200798
Dátum vydania rozhodnutia:	02.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7011200798.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: MERCURIUS, spoločnosť s ručením obmedzeným Košice, Jazerná 3, Košice, právne zastúpený: JUDr. Dušan Antol, advokát, Zbrojničná 12, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/18930/2011-71 zo dňa 12.07.2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/178/11-35 zo dňa 9. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/178/11-35 zo dňa 9. októbra 2013 **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/18930/2011-71 zo dňa 12.07.2011, ktorým podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/223/9504-48201/2011/991545-r zo dňa 26.04.2011. Týmto prvostupňovým rozhodnutím daňové riaditeľstvo zamietlo žiadosť žalobcu o povolenie obnovy konania ukončeného rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR č. I/223/12101-93765/2009/991545-r zo dňa 14.08.2009, právoplatným dňa 14.09.2009, ktorým daňové riaditeľstvo v rámci odvolacieho konania potvrdilo rozhodnutie správcu dane, Daňového úradu Košice IV, č. 698/340/28226/09/Gom zo dňa 11.05.2009, ktorým tento rozhodol podľa § 71 ods. 1 a 4 zákona č. 511/1992 Zb. o zriadení záložného práva, na zabezpečenie daňového nedoplatku na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) vyplývajúce z:

- dodatočného platobného výmeru č. 695/231/69713/2008/Top zo dňa 21.08.2008, ktorým sa vyrubuje rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie I. štvrťroku 2006 v sume 470 780,57 €,
- dodatočného platobného výmeru č. 695/231/69796/2008/Top zo dňa 21.08.2008, ktorým sa vyrubuje rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie II. štvrťroku 2006 v sume 295 860,71 €,
- dodatočného platobného výmeru č. 695/231/69826/2008/Top zo dňa 21.08.2008, ktorým sa vyrubuje rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie IV. štvrťroku 2006 v sume 331 051,51 €,
- istej daňovej pohľadávky, ktorá vznikne v budúcnosti - sankčný úrok z titulu nezaplatenia vyššie uvedených daňových nedoplatkov v lehote alebo vo výške určenej správcom dane v rozhodnutí (§ 35b zákona č. 511/1992 Zb.),

k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu ako daňového dlžníka, zapísaným na LV č. XXXX, k.ú. J., parc. č. 3908, ostatné plochy, o výmere 12177 m², parc. č. 3911, ostatné plochy o výmere 409 m². Počas trvania záložného práva výrokom uvedeného rozhodnutia, podľa § 71 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., taktiež zakázal žalobcovi nakladať so zálohom bez súhlasu správcu dane.

Žalobca podanie návrhu na obnovu konania dôvodil nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 283/2010 zo dňa 27.10.2010, ktorý vo veci týkajúcej sa jeho obchodného partnera, obchodnej spoločnosti PROFITUBE spol. s r.o., vyslovil porušenie základného práva uvedenej obchodnej spoločnosti na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5Sžf/91/2009 zo dňa 20.10.2009, pričom ústavný súd tento zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobca v návrhu na obnovu konania tvrdil, že ústavný súd vo svojom rozhodnutí považoval postupy a rozhodnutia daňových orgánov za neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom zrušiť. Podľa žalobcu je vyššie uvedený nález ústavného súdu takou novou skutočnosťou, ktorá má generálny vplyv na celé daňové konanie, postupy i rozhodnutia daňových orgánov a zároveň dodal, že postup daňových orgánov a jeho rozhodnutia majú preňho likvidačný charakter a bola mu spôsobená značná škoda.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku pri posúdení zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia a procesnému postupu predchádzajúceho jeho vydaniu vychádzal zo zásady zákonnosti, ovládajúcej daňové konanie, ako i zo zásady právnej istoty a legitímnych očakávaní vyplývajúcich z právoplatne určených práv a povinností na základe individuálnych správnych aktov.

Predmetom obnovy konania malo byť rozhodnutie o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam žalobcu ako daňového dlžníka, vydané podľa § 71 ods. 1 a 4 zákona č. 511/1992 Zb., na zabezpečenie daňového nedoplatku na DPH istej daňovej pohľadávky, ktorá vznikne v budúcnosti. Preto sa krajský súd zaoberal i otázkou jeho charakteru. Uviedol, že samotné záložné právo nie je právom hlavným, nemôže existovať samostatne, ale je právom akcesorickým, existuje popri práve hlavnom a tým je právo na plnenie. Daňové záložné právo môže zaniknúť viacerými spôsobmi, napríklad ex lege zanikne spolu so zabezpečeným právnym vzťahom alebo zánikom predmetu záložného práva (zálohu). Rozhodnutie o zriadení záložného práva môže správca dane z vlastného alebo iného podnetu zmeniť alebo zrušiť, a to aj čiastočne, ak daňový subjekt daňovú pohľadávku alebo daňový dlžník alebo poddlžník alebo iná osoba daňový nedoplatok zaplatila celkom alebo sčasti, alebo ak zanikol predmet záložného práva alebo zanikla daňová pohľadávka. Krajskému súdu z administratívneho spisu vyplynulo, že pohľadávka voči žalobcovi zabezpečená predmetným záložným právom v čase rozhodovania žalovaného o žiadosti obnoviť konanie stále jestvovala - nezanikla.

Zo zákonnej úpravy inštitútu obnovy konania (§ 51, § 52 zákona č. 511/1992 Zb.) krajský súd odvodil rozsah skúmania návrhu na povolenie obnovy konania a postup, kedy sa rozhoduje iba o prípustnosti obnovy; príslušný orgán nepreskúmaava meritórne výrok rozhodnutia, ale iba zisťuje, či sú splnené podmienky obnovy konania. Až v prípade, že obnovu konania daňový orgán povolí, začne sa nové konanie, v ktorom sa znovu prejedná a rozhodne vec, o ktorej sa rozhodlo v pôvodnom konaní. Správny orgán v prvom štádiu konania o obnove teda nevykonáva dokazovanie smerujúce k zisťovaniu, či

napríklad novo predložený dôkaz reálne má alebo nemá vplyv na meritum veci. Správny orgán v tomto štádiu zisťuje len to, či ide o novosť dôkazu a možnosť, teda pravdepodobnosť jeho vplyvu na výsledok konania.

Podľa názoru krajského súdu v konaní o povolení obnovy konania príslušný správny orgán neskúma, či v daňovom konaní vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom alebo či rozhodnutiu predchádzalo úplné zistenie skutkového stavu veci ale skúma len to, či sú splnené podmienky stanovené v zákone pre obnovenie (povolenie obnovy) konania. Tiež platí, že inštitút obnovy daňového konania je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní.

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že ak došlo k zmene právneho posúdenia veci, táto skutočnosť nie je dôvod na zmenu správneho rozhodnutia. Použitie nového dôkazu automaticky neznamená úspech žalobcu v obnovenom konaní. Povinnosťou správneho orgánu je len vyhodnotiť, či v prípade, ak sa preukáže pravdivosť nového dôkazu, bude mať jeho obsah vplyv na meritum veci alebo nie.

Žalobca svoju žiadosť o obnovu konania odôvodnil existenciou nových skutočností, ktoré vyšli najavo a ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, ale nemohli sa v konaní uplatniť bez jeho zavinenia, teda dôvodom uvedeným v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. Za takúto novú skutočnosť považoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 283/2010 zo dňa 27.10.2010. Krajský súd poukázal na to, že z uvedeného rozhodnutia ústavného súdu nevyplývajú a ani nemôžu vyplývať žiadne nové skutkové zistenia majúce podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, čo vyplýva najmä z povahy konania pred ústavným súdom a jeho jurisdikčnej právomoci. Rozhodnutie ústavného súdu ovplyvňuje právnu prax v otázke právneho posúdenia, pričom však zmeny právneho posúdenia (rozhodovacej praxe) pre určitý typ právnych otázok nie je dôvodom na zmenu dovtedajších už právoplatných rozhodnutí. Opačný výklad by bol podľa krajského súdu v príkrom rozpore so zásadou istoty právnych vzťahov ako atribútom interpretácie a aplikácie práva.

Z hľadiska princípu právnej istoty podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.04.2008, nález Ústavného súdu sp. zn. PI. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m.m. nález Ústavného súdu SR sp. zn. PI. ÚS 16/06 zo dňa 24.06.2009, nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 06.02.2008).

Podľa krajského súdu istota právnych vzťahov by nemala byť narušená retroaktívnym pôsobením judikatúry. Nemožno zabúdať na ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv účastníkov podľa právnej úpravy, platnej v rozhodnom čase, ale tiež ustálenej rozhodovacej praxe. Tieto by nemali byť neprimerane dotknuté neskorším právnym výkladom narušujúcim ústavný princíp právnej istoty. Krajský súd zdôraznil, že nie je opodstatnené pripustiť možnosť kedykoľvek bez časového obmedzenia vstupovať do právnych vzťahov založených na základe iného správneho aktu v dôsledku iného, novo vysloveného právneho názoru ktoréhokoľvek orgánu verejnej moci, vysloveného v rámci jeho rozhodovania v inom konaní, v inej veci, hoci vo veci skutkovo a právne podobnej či identickej. Takáto možnosť zásahu do už ustálených právnych vzťahov by v ich rámci vyvolala chaos a nestabilitu, ktorá sa v právnom štáte nepripúšťa.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. neúspešnému žalobcovi uplatnené právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby bola odložená vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí daňových orgánov a následne v rámci odvolacieho konania boli

zrušené rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/9504-48201/2011/661545-r zo dňa 26.04.2011 a č. I/223/12101-93765/2009/991545-r zo dňa 14.08.2009.

Žalobca napáda rozsudok krajského súdu z dôvodov, že tento vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom prvostupňový súd pri rozhodovaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré viedli k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

Žalobca naďalej považuje za dôvod na obnovu konania výrok nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 283/2010 zo dňa 27.10.2010 vo veci sťažovateľa PROFITUBE spol. s r.o., ako i jeho odôvodnenie, v ktorom ústavný súd považuje postupy a rozhodnutia daňových orgánov za neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom riešiť. Žalobca má za to, že uvedený nález ústavného súdu je zákonnou a takou novou skutočnosťou, ktorá má generálny vplyv na celé daňové konanie i rozhodnutia daňových orgánov.

Žalobca poukazuje na to, že obchodné operácie s tým istým hutníckym materiálom vykonal v colných režimoch so spoločnosťami PROFITUBE spol. s r.o., a SSIM, a.s., a ktoré ústavný súd v článku II. odsek 3/ vyššie uvedeného nálezu podrobne konkretizoval.

Žalobca zdôraznil, že rozsudok Európskeho súdneho dvora v Luxemburgu zo dňa 08.11.2012 vo veci C-165/11 nie je vo svojej podstate rozsudkom, pretože nebol vyvrhnutím sporového konania medzi subjektmi. Tento rozsudok je vysvetlením, resp. odpoveďou na subjektívne otázky sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v inej veci (sp. zn. 1 Sžf/1/2010 - poznámka odvolacieho súdu), ktorá sa netýka navrhovateľa, ale vykladá Šiestu smernicu Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 aj článok 16, kde colné orgány a daňové orgány v súlade so zákonom majú jasné kompetencie. Ide o výklad právnych predpisov a zákona i Šiestej smernice Rady EHS.

Žalobca zotrváva na názore, že daňovú kontrolu nemali vykonávať orgány daňovej správy, on ako podnikateľský subjekt pri vykonávaní obchodných operácií podliehal kontrole a dozoru buď colnému úradu alebo daňovému úradu, v takomto prípade v komplexnosti sa nemohla vykonávať kontrola colným orgánom súbežne s daňovým orgánom. Uviedol, že bol to colný orgán, ktorý rozhodnutiami Colného úradu v Košiciach č.: A 56630800013 pod č. S 5663080000 4 povolil prevádzkovať colný sklad s povoleným režimom aktívneho zušľachtovacieho styku a Colného úradu v Košiciach pod č. S 56630800003 bolo povolené prevádzkovať colný sklad s konkrétnymi podmienkami jeho fungovania.

Bol to colný orgán, ktorý na jednotlivé obchodné transakcie /prevody tovaru/ vydal rozhodnutia v Jednotnej colnej deklarácii /JCD/, tieto podpísal, opečiatkoval a v podstate „vydal povolenie a súhlas“ na nakladanie s tovarom - hutníckym materiálom. Ani v jednom prípade navrhovateľovi neurčil uhradiť daň z pridanej hodnoty. Colný úrad prijal všetky faktúry, tieto opečiatkoval, vydal o tom rozhodnutia JCD a keď by bolo potrebné platiť DPH, bol by o tom rozhodol.

Žalobca poukázal na to, že daňový úrad začal vykonávať intenzívne kontroly v rokoch 2004 - 2006, ktoré žalobca a priori neodmietal a bol im nápomocný. Bol však prekvapený, keď sa kontroly daňového orgánu sústredili do obchodných aktivít v colnom sklade, ktorý povolili a spravovali colné orgány v Košiciach. Podľa žalobcu clo je ekonomické opatrenie EÚ (obsahuje clo, jeho zvyšovanie, licencie, obchodnopolitické opatrenia, aj DPH). Je to suma, ktorá sa uplatňuje na konkrétny tovar podľa colných predpisov. Jeho obsah je širší, ako obsah DPH. DPH je časťou cla a prípadného colného dlhu. Colný dlh, ktorý vzniká pri akejkoľvek operácii pri dovoze, vymeriava colný orgán. Dokonca colný dlh vzniká aj pri niektorých obchodných operáciách vo voľnom obeh... (tabak, alkohol a iné). DPH vymeriava daňový orgán pri tuzemskom tovare, pri tovare s pôvodom EÚ.

Žalobca má za to, že na dodanie tovaru v colnom sklade, hoci je v EÚ, nemožno aplikovať všeobecné ustanovenia zákona o DPH podľa § 8 a nasledujúcich, lebo rozhodujúci je v tomto prípade tovar. Štát by v prípade dorubenia DPH daňovým orgánom v colnom sklade prišiel o veľké množstvo peňazí vzhľadom na rozdiel v sumách cla a DPH ako takej.

Preto sa odporca domnieva, že rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/9504-48201/2011/661545-r zo dňa 26.04.2011 a č. I/223/12101-93765/2009/991545-r zo dňa 14.08.2009 sú neopodstatnené a zo skutkovej a právnej stránky irelevantné.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Žalovaný zhrnul výsledky daňových konaní súvisiacich s vyrubeníím daňových nedoplatkov zabezpečovaných záložným právom správcu dane. Žalobcovi bol Daňovým úradom Košice vyrubený tromi dodatočnými platobnými výmery rozdiel dane z pridanej hodnoty za obdobia I., II. a IV. štvrťroku 2006 v celkovej výške 1 097 691,79 €, pričom tieto dodatočné platobné výmery sú právoplatné a vykonateľné. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že správnosť postupu daňového orgánu pri vyrubení rozdielu DPH potvrdil Súdny dvor Európskej únie v Rozsudku C-165/11 zo dňa 08.11.2012. Daňový úrad Košice zriadil rozhodnutím č. 698/340/28226/09/Gom zo dňa 11.05.2009 záložné právo na zabezpečenie vyššie uvedeného daňového nedoplatku žalobcu, ktoré bolo v rámci odvolacieho konania rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/1210 - 93765/2009/991545-r zo dňa 14.08.2009 potvrdené.

Žalovaný má za to, že rozhodnutie o zriadení záložného práva nie je meritórne rozhodnutie o daňovej povinnosti žalobcu podľa hmotného práva. Je to len rozhodnutie procesnej povahy na zabezpečenie daňového nedoplatku žalobcu, ktorý vznikol na základe právoplatných a vykonateľných dodatočných platobných výmerov, ktorými bol vyrubený rozdiel DPH. Opätovne zdôraznil, že záložné právo je svojim charakterom akcesorické právo a nemôže existovať samo o sebe, bez existencie pohľadávky, na zabezpečenie ktorej bolo zriadené. Záložné právo nemôže vzniknúť skôr ako vznikne zabezpečovaný právny vzťah, a ak tento zanikne, tak automaticky zo zákona zanikne aj záložné právo. Žalovaný pripomenul, že daňová pohľadávka, resp. daňový nedoplatok nie je zrušený a nezanikol, takže aj keby došlo k zrušeniu žalobou napádaných rozhodnutí, nič by to nemenilo na skutočnosti, že žalobca by musel zaplatiť právoplatne a zákonne vyrubený rozdiel DPH.

Zároveň poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie č. C-165/11 zo dňa 08.11.2012 a uviedol, že zastáva názor, že týmto rozsudkom bola potvrdená správnosť postupu daňových orgánov pri vyrubovaní rozdielu dane spoločnosti PROFITUBE spol. s r.o., ako aj žalobcovi, spoločnosti MERCURIUS, spoločnosť s ručením obmedzeným Košice. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný nemôže stotožniť s tvrdením žalobcu, že sa rozsudok „netýka navrhovateľa.“

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady

mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 71 ods. 1 vety prvej zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 31.12.2009) správca dane môže rozhodnúť o zabezpečení daňového nedoplatku zriadením záložného práva k predmetu záložného práva vo vlastníctve daňového dlžníka alebo k pohľadávke daňového dlžníka.

Podľa § 71 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 31.12.2009) záložné právo podľa odseku 1 možno zriadiť aj na zabezpečenie istej daňovej pohľadávky, ktorá vznikne v budúcnosti, ak je odôvodnená obava, že nesplattná alebo nevyrubená daň nebude uhradená.

Podľa § 1a písm. e), f), g) zákona č. 511/1992 Zb., na účely tohto zákona sa rozumie:

- e) daňovou pohľadávkou pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti dane,
- f) daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane,
- g) daňovým dlžníkom osoba, ktorá má daňový nedoplatok.

Podľa § 71a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 31.12.2009) rozhodnutie o zriadení záložného práva môže správca dane z vlastného alebo iného podnetu zmeniť alebo zrušiť, a to aj čiastočne, ak daňový subjekt daňovú pohľadávkou alebo daňový dlžník alebo poddlžník alebo iná osoba (§ 58 ods. 6) daňový nedoplatok zaplatila celkom alebo sčasti, alebo ak zanikol predmet záložného práva alebo zanikla daňová pohľadávka. Rozhodnutie sa doručí daňovému subjektu a v prípade daňového nedoplatku daňovému dlžníkovi alebo poddlžníkovi, ktorí proti nemu môžu v lehote 15 dní odo dňa doručenia podať odvolanie. Právoplatné rozhodnutie sa doručí registru podľa osobitného predpisu.

Podľa § 71a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 30.04.2011) rozhodnutie o zriadení záložného práva môže správca dane z vlastného alebo iného podnetu zmeniť alebo zrušiť, a to aj čiastočne, ak daňový subjekt daňovú pohľadávkou alebo daňový dlžník alebo poddlžník alebo iná osoba (§ 58 ods. 6) daňový nedoplatok zaplatila celkom alebo sčasti, alebo ak zanikol predmet záložného práva alebo zanikla daňová pohľadávka. Rozhodnutie sa doručí daňovému subjektu a v prípade daňového nedoplatku daňovému dlžníkovi alebo poddlžníkovi, ktorí proti nemu môžu v lehote 15 dní odo dňa doručenia podať odvolanie. Právoplatné rozhodnutie sa doručí registru podľa osobitného predpisu.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) až c) zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 30.04.2011) konanie ukončené

právoplatným rozhodnutím okrem rozhodnutia, ktorým sa rozhodnutie zmenilo mimo odvolacieho konania (§ 53 ods. 3) a rozhodnutia o námietke (§ 50 ods. 3), sa obnoví na žiadosť účastníka konania alebo z úradnej moci, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania,

b) rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom,

c) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušný orgán rozhodol inak.

Podľa § 51 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. (účinného do 30.04.2011) žiadosť musí byť podaná do šiestich mesiacov odo dňa, kedy sa žiadateľ preukázateľne dozvedel o dôvodoch obnovy, najneskôr však do troch rokov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týka. Tieto lehoty nemožno predĺžiť ani odpustiť ich zmeškanie.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu, konštatuje, že vo vzťahu k posúdeniu dôvodov nevyhovenia návrhu na obnovu konania vo veci určenia záložného práva na majetok žalobcu, ako i potreby ochrany ústavného princípu právnej istoty a legitímneho očakávania, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.):

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu, vrátane podaní žalobcu vo veci ním navrhovanej obnovy konania, zistil, že jej predmetom by malo byť povolenie obnovy daňového konania vo veci rozhodnutia správcu dane o zriadení záložného práva. Žalobca považuje závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 283/2010 zo dňa 27.10.2010 za novoobjavené skutočnosti, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Tieto skutočnosti vidí žalobca v tom, že obchodné operácie s tým istým hutníckym materiálom vykonal v colných režimoch so spoločnosťami PROFITUBE spol. s r.o., a SSIM, a.s., a ktoré ústavný súd v článku II. odsek 3/ vyššie uvedeného nálezu podrobne konkretizoval. Zároveň spochybňoval právomoc daňových orgánov rozhodovať o DPH, pretože žalobca za príslušný správny orgán považoval colný úrad.

Z argumentácie žalobcu pre odvolací súd vyplýva, že tento v podstate napáda zákonnosť rozhodnutí, určujúcich mu daňové povinnosti na DPH za zdaňovacie obdobia I., II. a IV. štvrťroku 2006, avšak nesplnenie zákonných podmienok na zabezpečenie daňového nedoplatku záložným právom nenapáda. Vyplýva to zo skutočnosti, ktorá medzi účastníkmi nie je sporná, a síce že rozhodnutie o zriadení záložného práva na zabezpečenie daňového nedoplatku na DPH a budúcej istej pohľadávky, sankcie za včasné nezaplatenie DPH za vyššie uvedené zdaňovacie obdobia, bolo vydané v čase existencie daňového nedoplatku, vyplývajúceho z právoplatne určených daňových povinností.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, nie je možné prisvedčiť žalobným a odvolacím námietkam žalobcu, pretože závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 283/2010 zo dňa 27.10.2010 nie je možné považovať za také nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie, vo veci ktorého žalobca obnovu konania navrhuje, vo veci záložného práva.

Žalobca nekonkretizoval, aké právne závery z vyššie uvedeného nálezu svedčia v jeho prospech a sú spôsobilé spochybníť zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného, vo veci povolenia obnovy konania rozhodnutia o zriadení záložného práva. Na margo žalobcovej argumentácie, nesúvisiacej a irelevantnej vo vzťahu k zamýšľanému predmetu obnovy konania, najvyšší súd uvádza nasledujúce skutočnosti:

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že z citovaného nálezu ústavného súdu nevyplýva záver, aby pri dodaní tovaru nachádzajúceho sa v colnom sklade vo viazanom režime bola daná právomoc colného úradu posudzovať dodanie tovaru z hľadiska uplatnenia dane z pridanej hodnoty, prípadne, že predmetné dodanie tovaru z nečlenskej krajiny, nepodlieha dani z pridanej hodnoty podľa zákona o DPH.

Dôvodom zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/91/2008 zo dňa 20.10.2009 boli konštatované procesné pochybenia, ako nedostatočné odôvodnenie rozsudku, nedostatočný výklad príslušných ustanovení zákona o DPH a chýbajúca presvedčivosť odôvodnenia ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Určite v náleze nebol vyslovený názor nesprávneho vecného posúdenia aplikácie zákona o DPH v súvislosti s určením predmetného zdaniteľného plnenia.

Odvolací súd zistil, že po vrátení vyššie uvedenej veci najvyššiemu súdu, tento vec prejednával pod sp. zn. 1Sžf/1/2010, pričom uznesením predložil vec Súdnemu dvoru Európskej únie na prejudiciálne konanie o otázkach zdanenia predmetných obchodov, keď má byť predmetom zdanenia daňou z pridanej hodnoty tovar pochádzajúci z tretej krajiny a umiestnený do režimu colného uskladňovania na území členského štátu, jeho spracovanie v režime aktívneho zošľacht'ovacieho styku v podmienenom systéme, predaj tovaru a opätovné umiestnenie do režimu colného uskladňovania, všetko za zotrvania v tom istom colnom sklade počas všetkých transakcií.

Súdny dvor Európskej únie odpovedal rozsudkom č. C-165/11 zo dňa 08.11.2012, v ktorom hmotnoprávnu otázku zdanenia predmetných obchodov posúdil tak, že „.... je potrebné konštatovať, že taký predaj, aký je predmetom tohto sporu, v zásade podlieha DPH na základe článku 2 bodu 1 Šiestej smernice, pričom k zdaniteľnej udalosti dochádza v deň, keď sa vykoná dodanie tovaru, v súlade s článkom 10 ods. 2 tejto smernice.“

Zároveň vec uzavrel právnym názorom: „Keď bol tovar pochádzajúci z tretej krajiny umiestnený do režimu colného uskladňovania v členskom štáte, potom spracovaný v režime aktívneho zošľacht'ovacieho styku v podmienenom systéme a následne predaný a znovu umiestnený do režimu colného uskladňovania, pričom počas všetkých týchto transakcií bol v tom istom colnom sklade nachádzajúcom sa na území tohto členského štátu, predaj takéhoto tovaru podlieha DPH na základe článku 2 bodu 1 Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2004/66/ES z 26. apríla 2004, okrem prípadu, ak by uvedený členský štát využil možnosť oslobodiť tento predaj od dane na základe článku 16 ods. 1 tejto smernice, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.“

Na základe vyššie uvedených súvislostí možno konštatovať, že správnosť postupu daňových orgánov v prípade určenia DPH spoločnosti PROFITUBE spol. s r.o. bola potvrdená. Preto nemožno ani prihliadnuť na oprávnený záujem žalobcu zmierniť dopad dodatočného určenia daňovej povinnosti na predmetnej DPH a následných sankcií za jej nezaplatenie, opätovným konaním o zabezpečení uvedených daňových nedoplatkov záložným právom.

Keďže žalobca svojím návrhom nepreukázal splnenie podmienok na povolenie obnovy konania, podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 511/1992 Zb., vo veci určenia záložného práva na zabezpečenie zaplatenia jeho daňových nedoplatkov, možno prisvedčiť správnosti a zákonnosti postupu daňových orgánov oboch stupňov.

Na prvom mieste je potrebné brať zreteľ na ochranu ústavného princípu právnej istoty a legitímnych očakávaní, ako na strane účastníkov správnych konaní, tak i na strane štátu, reprezentovaného príslušnými finančnými orgánmi na jednotlivých úsekoch verejnej správy. To platí všeobecne i pre právne vzťahy založené na základe právoplatne určených práv a povinností vyplývajúcich z enunciátov individuálnych správnych rozhodnutí.

Taktiež ochrane základných práv alebo slobôd, realizovanej podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno, s prihliadnutím na jej individuálny charakter práv konkrétneho sťažovateľa, pripisovať retroaktívny účinok na právne vzťahy založené právoplatnými individuálnymi administratívnymi rozhodnutiami, týkajúcimi sa práv a povinností tretích osôb.

Rozhodnutie o ústavnej sťažnosti, podanej podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, a právne závery v ňom vyslovené, nemôžu byť dôvodom na revíziu právoplatných administratívnych rozhodnutí prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov podľa toho ktorého procesného predpisu verejného práva, vo veci tretích osôb, nedotknutých konštatovaním porušenia základného práva alebo slobody ústavného sťažovateľa.

Rozhodnutia žalovaného a daňového riaditeľstva vychádzajú z riadne zisteného skutkového stavu vo vzťahu k posúdeniu otázky splnenia podmienok na povolenie požadovanej obnovy konania vo veci rozhodnutia o zriadení záložného práva na zabezpečenie inkasa daňových povinností žalobcu do štátneho rozpočtu. Z týchto podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.